

[Rahbæk Møller]

dringen af juli 1979. Der er tale om en klar urimelighed over for nogle mennesker, og vi vil selvfølgelig medvirke til at fjerne den.

Samtidig vil jeg da også sige, at den pensionsbeskatningslov, vi har, efterhånden trænger til en grundig revision. Det bedste ville være, hvis vi kunne nå frem til, at andre mennesker ikke via skattevæsenet skal betale for nogle menneskers pension. Det er måske umuligt, men i hvert fald må vi have en klarere lov, så vi undgår alle disse tekniske fejltagelser og de spekulationsmuligheder, der ligger i den fuldkomne uforståelige lov, som vi har nu.

Ove Jensen (FP):

De ændringer, som skatteministeren foreslår om rentegodtgørelse og skattefrihed for visse ydelser, forekommer rimelige, og derfor kan fremskridtspartiet støtte lovforslaget.

Emmert Andersen (CD):

CD har ikke noget nyt at tilføje. Vi kan gå ind for lovforslaget, og vi er glade for at medvirke til at fjerne en urimelighed og for, at det bliver med tilbagevirkende kraft, nemlig til 1979.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan sådan set også nøjes med at sige ja og understrege her, at denne lov med tilbagevirkende kraft er til gavn for borgerne, så det har vi ingen betænkelighed ved at gå ind for.

Skatteministeren (Bollmann, fg.):

Jeg skal på skatteministerens vegne takke for tilslutningen og sige, at jeg er sikker på, at han under udvalgsbehandlingen vil stå til rådighed med besvarelser vedrørende eventuelle uklarheder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør

indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 115:

Forslag til lov om ændring af lov om byfornyelse og boligforbedring.

(Fremsat 26/1 83).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 10 og 11 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 116:

Forslag til lov om ændring af lov om sanering.

(Fremsat 26/1 83).

11) Første behandling af lovforslag nr. L 117:

Forslag til lov om ændring af lov om bygnings- og boligregistrering. (Udvidet adgang til registreringen).

(Fremsat 26/1 83).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Forhandling

Svend Andersen (S):

Jeg skal om L 117 sige, at vi kan tilslutte os de ændringer, ministeren foreslår i § 1, nr. 1 og nr. 2. Vi mener, det er rimeligt, at kredsen af dem, der kan hente oplysninger, udvides som foreslået.

Vedrørende nr. 3, hvor ministeren anmoder om at få en beføjelse til at videregive oplysninger, kan vi ikke principielt have noget imod det, men vi vil godt benytte lejligheden til i udvalget at se lidt nærmere på det, der ligger i det spørgsmål.

Byfornyelsesloven er først lige trådt i kraft her den 1. januar i år, men skal efter bestemmelserne revideres i folketingsåret 1984-85. Vi kan godt være enige med ministeren i, at det kan være hensigtsmæssigt allerede nu at foretage visse ændringer af teknisk og forenklingmæssig karakter, og vi kan tilslutte os tanken om, at der skabes den størst muli-

[Svend Andersen]

ge lighed mellem byfornyelsesloven og saneringsloven. Saneringsloven har jo endnu nogle år at virke i, den udløber først ved udgangen af 1984, men har derefter gyldighed for alle de saneringsplaner, der er godkendt inden lovens udløb.

Der er i de to lovforslag en række tekniske ændringer, som vi dels kan tilslutte os, dels vil se nærmere på under udvalgsarbejdet. Vi mener også, det er rimeligt, at de støtteordninger, der er i byfornyelsesloven til erhverv, føres over til saneringsloven. Det er en god måde at få de to love til at fungere på.

Vi kan som sagt tilslutte os ligheden i de to love, men det betyder til gengæld, at vi må være imod den ulighed, som ministeren på en række punkter lægger op til.

Vi må finde det meget beklageligt, at den valgfrihed, som beboerne har efter byfornyelsesloven til at vælge mellem den private andelsbolig og den almennyttige andelsbolig, ikke er med i saneringsloven. Her foreslår ministeren, at man kun kan vælge den private boligform. Vi må i socialdemokratiet, indtil noget andet bliver bevist, tage skarp afstand fra denne bevidste udelukkelse af den almennyttige boligform, og vi må tage det som en fortsættelse af det angreb på denne særlige boligform, som regeringen har indledt tidligere, først ved at nedskære kvoten med 1.300 boliger og derefter ved en nedskæring af rammebeløbet, der på længere sigt betyder en forringelse af boligformen og den særlige boligtanke, som ligger i de almennyttige boliger.

Vi mener, at ministeren ved ikke at tilbyde ejendommen som en almennyttig bolig bruger et muligt flertal i folketinget til at hindre, at beboerne på demokratisk vis kan få lov til at vælge mellem de to boligformer, og det er som sagt en indstilling i loven, som vi ikke kan være med til.

Vi mener heller ikke, det kan være acceptabelt, at de finansieringsbetingelser, som er i byfornyelsesloven, nemlig bestemmelserne om, at finansiering skal foregå med indekslån, ikke samtidig overføres til saneringsloven. De bedre kurser, som der nu er på indeksobligationer, ville betyde, at der, hvis man benytter denne finansieringsform også efter saneringsloven, ville komme væsentligt mere arbejde i gang for de samme penge.

Da saneringsloven jo vil have virkning flere år frem, bør alle nye sager være finan-

sieret ens efter vores opfattelse. Derimod må der godt være forskellige muligheder for valg mellem de forskellige former for saneringsplaner og sager, der allerede er i gang.

Der er altså nogle problemer ved disse to lovforslag, der skal løses, før vi kan give vores tilslutning.

Agnete Laustsen (KF):

Allerede ved vedtagelsen af byfornyelsesloven stod det klart, at der ville blive visse samkøringsproblemer mellem saneringsloven og byfornyelsesloven. Vi kan derfor fra konservativ, fra venstres, fra centrum-demokraternes og fra kristeligt folkepartis side acceptere, at ministeren nu gør et forsøg på at harmonisere de to loves bestemmelser, så der ikke opstår urimelig forskelsbehandling af de berørte, det være sig ejere eller lejere, afhængigt af hvilken af de to love der finder anvendelse.

Ligeledes kan jeg tilsige de fire partiers støtte til forslaget om øget adgang til bygnings- og boligregistreringen. Vi finder, det er naturligt, at også ejere og lejere i denne situation får mulighed for at se, hvilke oplysninger der er samlet om deres bolig, og jeg kan som sagt vedrørende alle tre lovforslag give de fire partiers tilslutning til en positiv udvalgsbehandling.

Kalnæs (SF):

Vi synes fra SFs side, det er beklageligt, at man skal til at ændre byfornyelsesloven så kort tid efter, at den er vedtaget og trådt i kraft; det er jo 18 punkter, man ændrer den på, men en del af punkterne er meget fornuftige, så de ændringer synes vi selvfølgelig det er rimeligt at lave alligevel.

Der er dog nogle ting, vi er betænkelige ved. Der er spørgsmålet om, hvordan man skal informere, når det kun drejer sig om en enkelt bolig eller en enkelt ejendom, der skal forbedres, og da vil vi nok prøve at sikre gennem udvalgsarbejdet, at der stadig væk gives en tilstrækkelig god information. Vores endelige stillingtagen til dette lovforslag vil afhænge af, hvordan det går under udvalgsarbejdet.

Tilsvarende med spørgsmålet om ændring af saneringsloven. Der er sådan noget som, at man fjerner de regler, der er om tidsfølgeplaner, og da vil vi godt se på, om man fak-

[Kalmøss]

tisk sikrer, at der stadig væk er mulighed for en ordentlig planlægning.

Så er der spørgsmålet om andelsboliger i ejendomme, der er blevet forbedret, og her kan vi da selvfølgelig være glade for, at der nu i hvert fald skal et flertal til af beboerne, for at man kan oprette private andelsboliger. Men vi må selvfølgelig tage klart afstand fra, at man ikke vil skabe mulighed for at indrette almennyttige andelsboliger i disse ejendomme, og vi vil arbejde for, at den mulighed også kommer ind her. Her gælder det altså også, at vi må se på, hvordan udvalgsarbejdet går, og udfaldet heraf vil være afgørende for, hvordan vi stiller os.

Det sidste lovforslag om bygnings- og boligregistrering kan vi tilslutte os.

Dræbye (RV):

Jeg skal generelt sige, at det radikale venstre vil love alle 3 lovforslag en positiv udvalgsbehandling.

Specielt med hensyn til ændringerne af byfornyelsesloven vil jeg gøre opmærksom på, at der jo var et meget bredt flertal for loven, da den blev vedtaget i foråret, og at vi vil lægge meget vægt på, at vi også kan vedtage de ændringer, som nu er blevet nødvendige, i enighed.

Jeg skal specielt om ændringerne omkring begrebet boligforbedring gøre opmærksom på, at de er blevet nødvendiggjort af vedtagelsen af et radikalt ændringsforslag til finansloven, som giver mulighed for at give tilsagn til boligforbedringer allerede i 1983, og at det derfor nok er rigtigt nu at få den præcisering af bestemmelserne igennem, som er formålet med disse ændringer.

Men jeg vil godt føje én ting til omkring byfornyelsesloven, som skal forstås under indtrykket af, at vi gerne ser en bred enighed. Jeg tror, at der omkring gennemførelsen af byfornyelse kunne være behov for en yderligere supplerig af loven, altså ud over de ændringer, ministeren har foreslået. Det drejer sig om muligheden for, at beboerne kan overtage ejendommen på andelsbasis inden gennemført byfornyelse, sådan at de kan forestå gennemførelsen af selve ombygningen.

Det er jo meget karakteristisk, at ministeren foreslår, at der skal være en mulighed for at anke over de gennemførte arbejder til by-

fornylsesnævnet, og dermed antyder en vis problematik, som også er kendt fra de praktiske sager, i hvert fald i Københavns kommune, med hensyn til, at ikke alle gennemførelser er foregået helt tilfredsstillende for beboerne, at man dér, hvor der var interesse for det, kunne vende problemstillingen om og sige: ja men kunne beboere, der havde lyst til at gøre det selv ved hjælp af påbud osv. i et rimeligt tempo etapedelt, sådan som der er mulighed for i loven, ikke starte med at overtage ejendommen på andelsbasis og så gå i gang med at gennemføre fornyelsen? Det er muligt, at man skulle forsøge sig ad den vej og bruge forsøgsparagraffen i loven til det. Vi vil i hvert fald gerne have det problem nærmere belyst under udvalgsarbejdet.

Omkring saneringsloven vil jeg kun erklære mig enig i det hovedformål, der er, nemlig at lave en glidende overgang fra byfornyelseslov til saneringslov, og det er jo en metode, som i boligsammenhæng har været anvendt før, og som vi i princippet er enige i. Vi vil se på de nærmere enkeltheder i lovforslaget under udvalgsarbejdet.

Vedrørende det tredje lovforslag om bygnings- og boligregisteret skal jeg blot konstatere, at de forslag, som boligministeren er kommet med, umiddelbart ser fornuftige ud, men vi vil selvfølgelig også behandle dem nærmere i udvalget.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Allerførst vil jeg godt sige, at det glæder mig, at hr. Dræbye nu siger, at man måske skulle have en ændring af byfornyelsesloven, der gør det muligt for lejerne at overtage deres egne ejendomme, inden selve byfornylses- eller forbedringsprocessen går i gang. VS har fremsat forslag om det tidligere, og jeg foreslog det også under behandlingen i udvalget af byfornyelsesloven her sidste forår, men vandt ikke særligt gehør for det. Jeg håber, at det forhold, at hr. Dræbye nu også synes, at det måske kunne være en god idé, måske gør det muligt, at man rent faktisk kan få et flertal herinde for en sådan ordning, som jeg mener kan være særdeles rimelig.

Med hensyn til de ændringer, der er foreslået i byfornyelsesloven, er der et par, jeg gerne vil kommentere, fordi de måske nok umiddelbart ser meget rimelige ud, men må-

[Anne Grete Holmsgård]

ske godt kan være urimelige, når man kommer lidt ned i dem.

De første ændringer er nr. 2 og nr. 3 til henholdsvis § 23 og § 24 i byfornyelsesloven. Det fremgår her af bemærkningerne, at bestemmelserne nærmest skulle være overflødige og give en dobbelt orientering af lejerne. Der kan selvfølgelig være udmærkede argumenter for, at man ikke skal lave en dobbelt-procedure, som bare er bureaukratisk. Jeg er imidlertid ikke helt sikker på, at det bare er det, det drejer sig om, og det vil jeg gerne have oplyst.

Det fremgår i hvert fald af, som § 20 og § 19 ser ud, og af bemærkningerne, at kommunalbestyrelsen kun kan give påbud om visse minimumsarbejder, i det øjeblik beboerne har nedlagt veto mod den plan, der er fremlagt af den enkelte ejer. Men så vidt jeg kan se, er der også en mulighed for, at den enkelte ejer, der egentlig skulle udforme et forbedringsprojekt, ikke gør det, og her træder kommunalbestyrelsen også ind. Sådan som jeg læser byfornyelsesloven, kan kommunalbestyrelsen faktisk udarbejde et projekt for den enkelte ejendom, og da er det ikke uvæsentligt, hvis man nu trækker de bestemmelser, som henviser til boligreguleringsloven, ud, for så vidt jeg kan se, betyder det, at man i den situation, hvor det er kommunen, der går ind og laver et forbedringsprojekt, ikke har nogen pligt til at orientere lejerne om, hvad huslejen vil være bagefter, og hvad lejerne har af rettigheder med hensyn til genhusning. Hvis det er den fortolkning, der er den rigtige, er det uacceptabelt bare at fjerne de to stykker, der er foreslået fjernet. Hvis man fjerner dem, må man i hvert tilfælde i henholdsvis § 19 og § 20 indsætte bestemmelser, der præciserer, at også disse lejere skal have forhåndsorientering og skal have de samme rettigheder som lejere, der bor et sted, hvor det er udlejeren selv, der udformer byfornyelsesprojektet eller forbedringsprojektet for den enkelte ejendom.

Der er desuden i § 1, nr. 4, som drejer sig om § 33, stk. 1, nogle ting, der er meget rimelige, og de handler om, at der skal tinglyses. Derimod forekommer det ikke helt rimeligt at undlade orientering med hensyn til beslutninger, hvor det »kun« drejer sig om en enkelt ejendom, hvor sagen er rejst af udlejeren og et flertal af lejerne.

Man kunne selvfølgelig sige, at hvis udlejeren og de fleste af lejerne alligevel er enige, så er det rimeligt, at man hopper over orienteringsprocedurerne. Jeg kan godt se, at der er en vis rimelighed i, at man ikke orienterer offentligheden bredt. Derimod mener jeg, at lejerne må have ret til den samme orientering, fordi de, selv om de er gået ind på at foreslå et forbedringsprojekt, ikke nødvendigvis fra starten har kunnet overskue, hvad det giver af husleje-forhøjelser. Det er jo afgørende for, om de i sidste ende vil kunne blive boende, og i virkeligheden også for, om de vil acceptere projektet. Derfor mener jeg ikke, at man i den slags tilfælde skal undlade den orientering af lejerne, der ellers kræves i loven, med hensyn til forventet huslejeniveau og rettigheder i forbindelse med genhusning.

En tredje ting, jeg godt vil kritisere, er, at man i forslaget § 1, nr. 7 og 8, der drejer sig om, at kommunen kan beslutte, at hver 3. lejlighed i den private udlejningsmasse skal stilles til rådighed for genhusning, laver en afsvækkelse, som jeg ikke mener er rimelig. Så vidt jeg ved, er det i dag sådan, at udlejerne stort set ikke stiller disse lejligheder til rådighed, og det virker derfor underligt, at man nu foreslår en afsvækkelse. I byfornyelsesloven er det oven i købet sådan, at man først kan beslutte, at det almennyttige byggeri skal stille hver 3. lejlighed til rådighed, og derefter kan man beslutte, at de private udlejere også skal gøre det, men under forudsætning af, at kommunen stiller hver 2. lejlighed til rådighed.

Det, jeg meget vel kan forestille mig at der kommer til at ske, hvis man laver en yderligere afsvækkelse, er, at genhusningen først og fremmest kommer til at foregå i det almennyttige byggeri og i de kommunale ejendomme. Vi ved jo alle sammen, at huslejeniveauet generelt er højere i det almennyttige byggeri, fordi det er nyere end den private udlejningsmasse, der findes i de kvarterer, hvor der skal saneres, og hvor man kan sige, at der er stor rimelighed i, at man sørger for, at mange af de folk, der bliver genhuset, bliver genhuset i lejligheder, der ikke er alt for rasende dyre, og at de folk også har mulighed for at blive boende i deres kvarter.

Desuden mener jeg ikke, det er rimeligt, at man laver en bestemmelse om, at bestemte kvarterer kan undtages. Jeg kan godt se, at man helt generelt kan sige, at der måske er et

[Anne Grete Holmsgård]

kvarter i et eller andet yderområde, ingen er interesseret i at blive genhuset i, men bestemmelsen kan faktisk også bruges til at udelukke bestemte kvarterer, hvor man slet ikke er interesseret i at have de folk, som bliver genhuset, f. eks. kvarterer, som man synes skal være forbeholdt den lidt bedre stillede befolkningsgruppe. Man kan faktisk, sådan som forslaget er formuleret, undlade at genhuse folk fra saneringskvartererne i disse områder.

Jeg synes også, det er underligt, at man foreslår en afsvækkelse, når man oven i købet i byfornyelsesloven har indført en efter min mening udmærket regel om, at der er 2 års fortrydelsesret med hensyn til genhusning, altså at man kan ønske at få genhusning igen i løbet af en 2 års periode. Så vidt jeg kan se, må det da øge behovet for genhusningslejligheder.

En lang række af de ændringer, der er foreslået i saneringsloven, er reelle forbedringer, men der er også nogle problemer i dem.

Ved at sløjfe den procedure, der er for omdannelse til private andelsboligforeninger i saneringsloven, og i stedet for indføre byfornyelseslovens bestemmelser, får man efter min mening en bedre sikring af lejerne, fordi byfornyelsesloven præciserer, at der skal være foretaget genudlejning, inden man begynder omdannelse til privat andelsboligforening.

Derimod kan jeg overhovedet ikke se noget argument for, at de almennyttige andelsboligforeninger ikke skal omfattes af denne ændring af byfornyelsesloven. Det eneste argument, der bliver ridset op i bemærkningerne, er, at man ikke ønsker en økonomisk belastning af de offentlige finanser. Det synes jeg mildt sagt er det tyndeste argument, jeg har hørt i lang tid. Det, det drejer sig om, er, at disse ejendomme under alle omstændigheder får offentlig støtte. Det, det derefter drejer sig om, hvis de bliver omdannet til private andelsboligforeninger, er, at lejerne selv skal komme med 20 pct. i kontant indskud. Hvis de bliver omdannet til almennyttige andelsboligforeninger, skal de kun komme med 2 pct. Det er en forskel på 18 pct. Oven i købet kan de lejere, der ønsker dem omdannet til private andelsboligforeninger, få skattefordelene, hvis de optager et lån til det kontante indskud.

Det vil sige, at vi i hvert tilfælde er nede på en forskel på 9 pct. Den forskel kan under ingen omstændigheder belaste statsfinanserne, slet ikke med den hastighed, der har været – eller manglende hastighed – i saneringsaktiviteterne igennem de sidste år, hvilket formentlig vil fortsætte. Man skal simpelt hen sanere hele det indre København og alle yderkvartererne med, før det overhovedet får nogen som helst betydning i form af belastning af statsfinanserne. Jeg betragter det virkelig som et fordækt argument for en ideologisk holdning. Man ønsker ikke denne regel med ind i saneringsloven, fordi man ved, at saneringsloven i hvert tilfælde i Københavns kommune formentlig vil komme til at fungere de næste par år, indtil man i kommunen er tvunget til at anvende byfornyelseslovens bestemmelser.

Jeg finder det desuden underligt, når man i bemærkningerne argumenterer med, at ændringerne skal gøre overgangen fra saneringsloven til byfornyelsesloven mere smidig, og de skal mindske ulighederne, hedder det i bemærkningerne, mellem de 2 love. Alligevel har man ikke lavet et forslag om lejerne indflydelse på byfornyelsen og boligforbedringen – hvis det virkelig er de formål, man ønsker at fremme. Det ville have været meget logisk, hvis man havde foreslået en ændring af saneringsloven, der betød, at lejerne kunne få gavn af den vetoret, der ligger i byfornyelsesloven. Det har man altså ikke gjort, og jeg vil egentlig gerne have nogle argumenter for, at man ikke har foreslået den forbedring, når man i øvrigt har foreslået en lang, lang række ændringer i loven, som den ser ud i dag.

Jeg har tidligere sagt, at genhusningsbestemmelserne finder jeg er en forbedring i forhold til den nuværende saneringslov. Dog finder jeg det fuldstændig urimeligt, at man også på dette område laver undtagelsesbestemmelser og åbner mulighed for at udelade bestemte kvarterer med hensyn til de private udlejeres pligt til at stille lejligheder til rådighed. Hvis problemet reelt er, at udlejerne ikke gør det, så mener jeg, at det må løses på en anden måde, nemlig ved, at man igen får en central boliganvisning, i hvert tilfælde i de store byer, og pålægger udlejerne at anmelde deres ledige lejligheder til denne anvisning.

[Anne Grete Holmsgård]

Til sidst vil jeg med hensyn til det tredje forslag, forslaget vedrørende bygnings- og boligregisteret, sige, at der er en del ting, som jeg synes er meget problematiske, og som jeg gerne vil have opklaret, om ikke andet så i udvalget. Det gælder bl. a., hvor langt man kan gå med hensyn til registrering af personlige data via dette register, som jo ikke er omfattet af registerloven, og om man allerede er gået i gang med at registrere ved hjælp af CPR-numre, og hvilke problemer det i givet fald vil kunne give.

Thorndahl (FP):

Disse 3 lovforslag er jo ret teknisk betone- de og uden væsentlige økonomiske konsekvenser, og jeg skal derfor ikke knytte mange bemærkninger til dem.

De to første forslag, forslaget om ændring af lov om byfornyelse og boligforbedring og forslaget om ændring af saneringsloven, indeholder visse administrative forenklinger, også mulighed for en mere smidig sagsbehandling, og det er vi naturligvis positivt stemt over for. Der er dele af forslagene, der trækker lidt i den anden retning. Det betyder, at vores endelige stillingtagen til lovforslagene først vil kunne afklares under behandlingen i udvalget.

For det sidste forslags vedkommende, forslaget om udvidet adgang til bygnings- og boligregisteret, især for ejere og lejere, kan jeg sige, at det kan vi uden videre tilslutte os, som det ligger.

Boligministeren (Bollmann):

Jeg kan konstatere, at weekendfreden er ved at sænke sig over tinget, så jeg beder om tilladelse til kun at svare på nogle enkelte ting, også fordi det, som flere har været inde på, er en ret teknisk lovgivning. Jeg tror, at alle får mere ud af, at vi får undersøgt det under udvalgsbehandlingen.

Jeg vil godt sige, at jeg selvfølgelig er klar over, at byfornylsesloven kun har været i kraft en månedes tid. Når nu vi kommer med forslag om ændringer, er det ikke for at tage forskud på den revision, der er forudsat i lovens § 92. Den skal nok komme til sin tid, når der er indhentet flere erfaringer.

Her er der egentlig kun tale om nogle præciseringer, nogle få forenklinger osv., og jeg vil godt understrege, at flere af de ting,

der er med i lovforslaget, er spørgsmål, som allerede blev rejst ved byfornylseslovens endelige vedtagelse sidste forår, og som min forgænger i embedet gav tilsagn om at man ville kigge på. Det er altså flere af de ting, vi har taget med her.

Flere har rejst spørgsmålet om information. Det er min opfattelse, at formuleringer, der er nedlagt i lovforslaget, vil kunne klare det på en fornuftig og rimelig måde, og det er altså et af de steder, hvor vi mener, at der er tale om en meget rimelig forenkling.

Der er flere, der har stillet spørgsmål, som jeg har lidt svært ved at besvare, fordi spørgerne ikke er til stede, så dem vil jeg tillade mig at gemme.

Selv om saneringsloven kun gælder 2 år endnu, må vi forudse, hvad flere ordførere har været inde på, at virkningerne af den vil være mærkbare i hvert fald op til 5 år visse steder. Det er altså baggrunden for, at vi har følt det rimeligt at overføre nogle af bestemmelserne fra byfornylsesloven. Det er også rigtigt, som det er sagt, at vi får en mere smidig overgang til byfornylseslovens regler.

Når man rejser spørgsmålene om almen- nyttige andelsboligforeninger, indeksfinansiering osv., osv., så er jeg nødt til at sige, at de argumenter, der er anført i bemærkningerne, er dem, vi mener er de rigtige, og det er altså de økonomiske konsekvenser. Vi har ikke til disse forslag kunnet stille nye midler til rådighed.

Hr. Kalnæs fra SF var inde på spørgsmålet om tidsfølgeplanen. Der er det min klare overbevisning, at efter de ændringer, der blev gennemført i planlovgivningen i sommer i forbindelse med byfornylsesloven, er disse paragraffer overflødige, og derfor synes vi godt, vi kan lave den forenkling, der ligger heri.

Med hensyn til BBR-registeret, er der kun stillet få konkrete spørgsmål, og jeg vil godt vende tilbage til dem under udvalgsbehandlingen.

Jeg må opfatte de kommentarer, der er faldet her, som overvejende tilslutning. Jeg er enig i det, der er sagt om, at det er væsentligt, at vi på dette område stadig væk har et bredt flertal, og jeg er også overbevist om, at vi, når vi har ført udvalgsarbejdet til ende, har et stort flertal for disse ændringer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Fjerde næstformand (Arentoft):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Miljø- og planlægningsudvalget har afgi-

vet betænkning over:

Forslag til lov om en saltvandssø i Margrethe Kog. [Af Erik Holst (S), J. K. Hansen (S), Margrete Auken (SF), Ebba Strange (SF), Dræbye (RV) og Niels Helveg Petersen (RV)]. (Lovforslag nr. L 61).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 8. februar 1983 kl. 13.00. Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Angående folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 12.43
